

7. dubna 1921, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem zpronevěry dle § 183 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvody:

Stížnost uplatňuje podle č. 9 lit. b) § 281 tr. ř., že balík s bluzami byl podán na poštu v Ch. zajisté nejpozději, než se udál výslech stěžovatelek policejním inspektorátem, že odesláním balíku vzdaly se stěžovatelky dispozice nad bluzami, že proto odeslání balíku zakládá úplné nahrazení škody, takže stěžovatelkám bylo přiznati beztrestnost (§ 187 odstavec první tr. zák.). Stížnost je na omylu. Ustanovení § 187 tr. zák. není vyhověno již tím, že pachatel se vzdává věci neb užitku, které trestným činem si osvojil; naopak zákon požaduje, aby pachatel škodu napravil, aby tedy, pokud jde o jmění poškozeného, zjednal též stav, který byl před trestným činem (aspoň ve smyslu hospodářském); v tento dřívější stav uvádí se však jmění poškozeného teprve tím okamžikem, kdy věc nebo náhrada za ni daná přichází do faktické moci poškozeného; až do tohoto okamžiku je tu jen úmysl, příprava neb pokus, zjednání dřívější stav, nikoliv však skutečná náprava škody. Tato nastala tedy v této věci teprve, když bluzy, které majitelce nemohly býti odevzdány přímo pro její nepřítomnost v K. — pro majitelku byly uloženy u soudu. To však událo se dle zjištění nalézacího soudu teprve den po výslechu, při kterém se policejní inspektor, tedy vrchnost — dověděl o provinění stěžovatelek. Stěžovatelky nemohou se tudíž dovolávati s úspěchem ustanovení § 187 tr. zák. a nemůže zejména též Matilda W. poukazovati na okolnost, že předměty, jí zpronevěřené, byly vráceny včas, kdyžtž obě obžalované byly spolupachatelkami zpronevěry ohledně celého množství prádla a oděvů.

Čís. 745.

Krádeže dopouští se i ten, kdo odcizí věc ve prospěch někoho jiného.

(Rozh. ze dne 24. února 1922, Kr II 521/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 13. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II. a) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Vytýká rozsudku nejasnost dle čís. 5 §u 281 tr. ř., poněvadž jednak zjišťuje, že obžalovaný odcizil uhlí ve svůj prospěch, jednak má za prokázáno, že chtěl ho použít k vytopení sálu, kde se měla konati veřejná schůze odborové organizace soc. demokratické. Z druhého zjištění je patrné, že obžalovaný neodcizil uhlí pro sebe, nýbrž pro jiného, že byl pouhým odnášečem. Chybí zde tudíž podstatná náležitost skutkové podstaty zločinu krádeže, odcizení pro vlastní prospěch. Jednání obžalova-

ného není trestné, je pouhým disciplinárním přestupkem železničního zřízení. Stížnost jest po věcné stránce na omylu, výtká nejasnosti je lichá. § 171 tr. zák. vyhledává ve směru subjektivním, aby pachatel jednal pro svůj užitek. Zjednání si užítku musí býti účelem činu (obmysl zlodějský). Nemusí to býti právě užitek, majetek zlodějův rozmnožující, a nevyhledává se, aby pachatel obmyslel věc si osvojiti. Stačí na př., když kdo vezme cizí věc, aby ji odcizil nebo zastavil, nebo jinému daroval, nebo když ji vůbec vzal ve prospěch jiného, vyjímaje okradeného samého. V tomto případě zjišťuje rozsudek, že obžalovaný odcizil na nádraží v T. ve společnosti druhého spoluzloděje z držení městské obce T-ské uhlí v ceně přes 75 K, že je odnesl do blízkého hotelu, kde ho mělo býti dle úmyslu pachatelů použito k vytopení sálu pro dělnickou organizaci. Odcizil tedy cizí věc, aby ji daroval dělnické organizaci, pokud se týče vzal ji ve prospěch této organizace, která nebyla majitelkou uhlí. Jednal tedy pro svůj užitek a dopustil se zločinu krádeže. Tvrzení, že vystupoval jako pouhý nádeník a odnášeč uhlí, je libovolné a nemá opory v zjištěných rozsudku. Z uvedeného následuje, že zde není tvrzené nejasnosti ani vnitřního rozporu, poněvadž oba výroky, jež stížnost staví proti sobě, logicky vedle sebe obstojí; i ten kdo odcizenou věc jinému daruje nebo ji vůbec v jeho prospěch odnímá, jedná pro svůj užitek a dopouští se krádeže.

Čís. 746.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Ke skutkové podstatě § 20 stačí, že zřejmě přemrštěná cena byla vážně požadována. Zda vážným a opravdovým byl i úmysl druhé strany, je lhostejno.

(Rozh. ze dne 25. února 1922, Kr I 135/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudu v Praze ze dne 12. listopadu 1920, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle § 20 čís. 2 a) cís. nař., pokud se týče přestupkem dle § 20 čís. 1 téhož nař.

Důvody:

Podle zákonné definice dopouští se přímého předražování ve smyslu § 20 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák., kdo, využívaje mimořádných poměrů, vyvolaných válkou, žádá atd. za předměty potřeby zřejmě přemrštěnou cenu. Ke skutkové povaze činu, a to činu dokonatého stačí již pouhé požádání ceny zřejmě přemrštěné, aniž by bylo třeba, aby skutečně k uzavření obchodu došlo, ba aby vůbec koupěchtivými nějaká nabídka ke koupi byla učiněna. Pojmu »žádati« odpovídá každý projev vůle, přenechati zboží za určitou cenu; tím je pojem ten úplně vyčerpán a naplnění jeho nezávisí nutně na vztahu této vůle k určité osobě kupitelově. Budiž poukázáno k případům nabídek zboží inseráty, oběžníky, cenníky a pod., jež přece, požadována-li v nich za předměty potřeby cena zřejmě přehnaná, spadají zajisté pod hledisko § 20 cís. nařízení. Z toho plyne, že dle tohoto zákonného ustanovení